

Arrest

nr. 168 572 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2015 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 11 maart 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name als echtgenoot.

1.2. Op 28 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 11 september 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.03.2015 werd ingediend door:

*Naam: B. (...)
Voorna(a)m(en): M. (...)
Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: O. (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)|
om de volgende reden geweigerd:*

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Volgende documenten worden voorgelegd

- Loonfiches C. (...) Belgium september 2013 - juli 2014; loonfiches BVBA R.-S. (...) juli 2014 - september 2014; Loonfiches L. G. (...) VOF oktober 2014 - januari 2015: deze loonfiches worden niet in aanmerking genomen aangezien het hier gaat om vorige werkgevers waardoor deze loonfiches niet meer relevant zijn.

- Arbeidsovereenkomst A. H. (...) dd. 10.03.2015 met bijhorende loonfiches maart 2015 - mei 2015

- Attest ABW werkloosheidsvergoeding dd. 19.03.2015, periode januari 2015 - maart 2015 en mei 2015.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat betrokkene een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van 906,65 per maand. Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens €1500 bedraagt voor een koppel, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier onder ligt, en rekening houdend met de maandelijks huurlasten, de kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verder legt betrokkene zelf ook nog een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor van BVBA V. M. (...). Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

(Arrêt n° 230955 Conseil d'Etat du 23.04.2015 de inkomsten dienen deze van de Belg te zijn)

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980:legaal verblijf in België is verstreken”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 23 oktober 2015 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en desgevallend een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel gaat als volgt:

“Doordat: verweerster de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie weigerde

Terwijl: het doel van de betreffende richtlijn is het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord en verzoeker overeenkomstig art. 40ter VW wel degelijk over een verblijfsrecht kan genieten

Zodat: de voormelde beslissing niet enkel de Richtlijn 2004/38 schendt doch ook voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting :

Zoals reeds supra werd gesteld onderhoudt verzoeker een duurzame relatie met mevrouw K. M. (...).

Partijen wonen samen sedert 28.6.2014.

Zij zijn in het huwelijk getreden voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van WAREGEM op 6.3.2015

Op 11.03.2015 hebben verzoeker en zijn echtgenote zich aangeboden bij de bevoegde diensten van Stad WAREGEM teneinde een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Gezien verzoeker effectief het bewijs kon leveren van zijn partnerschap met de Belg, werd hem een bijlage 19ter afgeleverd.

Verzoeker werd na de woonstcontrole tevens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Van zodra het hem toegelaten was te werken in dienstverband, geschiedde dit effectief ook. Per 01.06.2015 kon verzoeker een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders van onbepaalde tijd ondertekenen.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben zich steevast op diligente wijze gedragen en de gevraagde stukken overgemaakt aan de administratieve diensten.

Op geen enkel ogenblik werd aan verzoeker, noch aan zijn echtgenote, medegedeeld dat zij niet voldoende dienstige stukken binnenbrachten.

Verzoeker kan begrijpen dat nopens gezinshereniging de wet stelt dat de Belg over stabiele, toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken. Dienaangaande dient evenwel niet alleen een concrete beoordeling en analyse doorgevoerd te voeren doch de betreffende wettelijke bepaling dient op correcte wijze te worden geïnterpreteerd !

Verzoeker verklaart zich nader .

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

(...)

Artikel 42, §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

(...)

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest van 26 september 2013 gesteld dat de gezinshereniging niet zomaar mag worden verhinderd indien het inkomen waarover de gezinshereniger beschikt, lager is dan het vermelde referentiebedrag.

In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie : DvH 26 september 2013, nr 121/2013; B.55.2; Rv S 19 december 2013, nr 225.915.

In het arrest CHAKROUN van het Hof van Justitie werd dit tevens benadrukt, meer bepaald werd in betreffend arrest tevens gesteld dat een verzoek niet mag worden afgewezen enkel omdat de inkomsten van de indieners lager zijn dan het referentiebedrag. Voordat een beslissing kan worden genomen, is een individuele beoordeling van alle elementen van een bepaald geval nodig. (zie : Zaak c 578/08, CHAKROUN 4 maart 2010, punt 48).

Verzoeker betwist niet dat zijn echtgenote slechts deeltijds is tewerkgesteld en een maandelijks netto inkomen geniet van ong. 950,- EUR, met daarbovenop nog ong. 100- EUR van de werkloosheid.

Daarbij komt nog dat verzoeker zelf tewerkgesteld is in het officiële arbeidscircuit met een deeltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Verzoeker verdient zelf ongeveer 700,- EUR / maand

In de aangevochten beslissing interpreteert verweerder de voorwaarde dat de gezinshereniger moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zo dat de bestaansmiddelen afkomstig moeten zijn van de gezinshereniger zelf.

Om die redenen hield verweerder geen rekening met de eigen bestaansmiddelen van verzoeker, zijnde het familielid dat de gezinshereniging vraagt.

Uw raad oordeelde reeds in een aantal arresten dat deze stellingname van verweerder zich in se baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfswet (zie : RvV 21-05-2015, nr. 145.913 en RvV 14-07-2014, nr. 126.996).

Dit wordt bevestigd op de website [www. Vreemdelingenrecht.be](http://www.Vreemdelingenrecht.be) waar het navolgende gesteld wordt Bestaansmiddelenvoorwaarde bij gezinshereniging: ontwikkelingen in rechtspraak:

Voor gezinshereniging stelt de Verblijfswet vaak als voorwaarde dat de persoon die zich laat vervoegen beschikt over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

Hieronder bespreken we een aantal arresten die dit begrip verduidelijken, met betrekking tot:

Volgens de Verblijfswet moet de Belg aantonen dat hij “beschikt” over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt. Het is volgens de RvV niet uitgesloten dat de Belg kan “beschikken” over de inkomsten van zijn echtgenoot.

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Volgens DVZ zal met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vermeden kunnen worden dat het familielid tijdens zijn verblijf ten laste komt van de sociale bijstand als de Belg in eigen hoofde over bestaansmiddelen beschikt. De RvV gaat daar niet mee akkoord en wijst erop dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn. De RvV verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie over een Unieburger en zijn partner (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en ziet niet in waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders ingeschat moet worden voor een Belg en zijn familie.

De RvV verwijst ook naar artikel 221 Burgerlijk Wetboek dat elke echtgenoot verplicht naar vermogen bij te dragen tot de lasten van het huwelijk. Als een van de echtgenoten die verplichting niet nakomt, kan de andere echtgenoot zich door de familierechtbank laten machtigen om de inkomsten van de eerste echtgenoot te ontvangen.

Ook artikel 40bis § 4, tweede lid Verblijfswet dat gaat over de familie van een economisch niet-actieve Unieburger stelt als voorwaarde dat die Unieburger over voldoende bestaansmiddelen moet “beschikken”. Over die categorie heeft het Hof van Justitie uitdrukkelijk gezegd dat er geen vereiste kan gesteld worden over de herkomst van de bestaansmiddelen (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België).

Tot slot zijn de bestaansmiddelen van de echtgenoot van een Belg geen uitgesloten bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, 2° en 3° Verblijfswet (dat wil zeggen leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachttuitkering, overbruggingsuitkering, en werkloosheidsuitkering als er geen bewijs is van een actieve zoektocht naar werk).

Het is ook mogelijk dat niet het familielid dat gezinshereniging vraagt, maar een ander inwonend familielid van de gezinshereniger, bestaansmiddelen heeft. Ook daar moet DVZ rekening mee houden voor zover de gezinshereniger kan “beschikken” over die inkomsten (RvV 15-01-2015, nr. 136.363 en RvV 24-08-2011, nr. 65.747).

Verzoeker meent dan ook te mogen stellen dat met het inkomen van hem zelf rekening dient te worden! Zelfs indien de stelling zou dienen te worden aangenomen – quod non -- dat de partner niet beschikt over een gelijk aan 120% van het leefloon, meent verzoeker evenwel te moeten stellen dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden, over andere inkomsten beschikken om in behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Bij nalezing van de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel tot de vaststelling te komen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op geen enkel ogenblik een concrete behoefte analyse heeft uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet . Wanneer deze behoefte analyse zou zijn doorgevoerd dan zou men tot de conclusie zijn gekomen dat het gezin van verzoeker wel degelijk in zijn behoeftes kan voorzien.

Er zijn de genoten inkomsten welke ruim de zeer beperkte lasten kunnen voldoen.

De huur bedraagt 675,- en daarin is ook de verwarming en de elektriciteit inbegrepen.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als grond voorkomt.”

3.2. Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

3.3. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het inkomen van de verzoekende partij gemotiveerd dat bij het bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt geen rekening kan worden gehouden met deze inkomsten, nu het *“de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen [is], die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken”*.

3.4. Verzoekende partij betwist in het eerste middel niet dat haar echtgenote deeltijds is tewerkgesteld en dat zij een maandelijks netto-inkomen geniet van ongeveer 950 euro, vermeerderd met een maandelijks werkloosheidsuitkering van ongeveer 100 euro, doch zij wijst erop dat zij zelf is tewerkgesteld met een deeltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Verzoekende partij voert aan dat de stellingname in de bestreden beslissing dat met haar inkomsten geen rekening kan worden gehouden omdat het de gezinshereniger zelf is die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, voortvloeit uit een te enge en verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Middels de verwijzing naar een drietal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en naar de website www.vreemdelingenrecht.be, waarbij een toelichting wordt gegeven omtrent de rechtspraak van de Raad dienaangaande, wijst de verzoekende partij er in essentie op dat noch in de Vreemdelingenwet, noch in de *“voorbereidende werken bij de Verblijfswet”* een vereiste wordt gesteld met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen. Het volstaat dat de gezinshereniger kan *“beschikken”* over de vereiste inkomsten.

3.5. De kernvraag bestaat erin welke interpretatie dient te worden gegeven aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon als gezinshereniger conform artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet *“beschikt”* over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

3.6. Volgens artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen “*beschikt*”. Deze wetsbepaling voorziet niet dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige “*eigen*” bestaansmiddelen beschikt. Verzoekende partij kan dan ook worden bijgetreden in de stelling dat deze bepaling aldus niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “*beschikt*”. Het woord “*beschikken*” wordt in Van Dale trouwens gedefinieerd als “1. *beslissen over: afwijzend op iets beschikken*; 2. *gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over*” en in Wolters als “1. *gebruik kunnen maken (van iemand of iets)*; 2. *beslissen over*”. Uit deze definities kan niet worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over – of gebruikmaken van – het inkomen dat diens echtgenoot uit tewerkstelling genereert. Hierbij moet worden geduurd dat artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek uitdrukkelijk bepaalt dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachtens hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt.

Door te overwegen dat het inkomen van de verzoekende partij bij het bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, niet in rekening kan worden gebracht, nu het “*de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, [is] die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken*”, geeft de gemachtigde aan artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet een engere invulling dan wat er letterlijk in te lezen staat.

Het begrip “*beschikt*” komt, zoals verzoekende partij eveneens aanhaalt in het verzoekschrift, bovendien niet enkel voor in het aangehaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet doch ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, eerste lid, alinea 1 van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de Burgerschapsrichtlijn (richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG), wordt net zoals artikel 40ter in de Vreemdelingenwet gepositioneerd onder het “*Hoofdstuk 1. Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg*” van “*Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen*”. Bovendien wordt in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet expliciet verwezen naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “*over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “*beschikt*” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Er kan ten overvloede op worden gewezen dat dit tevens steun vindt in de overweging A.13.6.2 van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, waarnaar de verzoekende partij eveneens verwijst in haar verzoekschrift en waaruit blijkt dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit vlak – de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02

(HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie – ten gronde had opgemerkt dat *“de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie”*.

Het komt de Raad dan ook nuttig voor om na te gaan op welke wijze het Hof van Justitie het begrip *“beschikt”* in het kader van de Burgerschapsrichtlijn interpreteert.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht – die inmiddels werd ‘opgeslorpt’ door de Burgerschapsrichtlijn – diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van *“een derde”*, oftewel een levensgezel met wie geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02) en dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel met wie geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punten 41 en 51). Daarnaast overwoog het Hof nog dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de wettelijk samenwonende partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punt 47; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak in het licht van artikel 7, eerste lid, b) van de Burgerschapsrichtlijn. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip *“beschikken”* moet worden uitgelegd als dat *“het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat (...) het minste vereiste (wordt gesteld) met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld”* (HvJ 16 juli 2015, C-218/14, Singh e.a., punt 74).

Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Om alle voormelde redenen kan worden aangenomen dat een analoge interpretatie van het begrip *“beschikt”* in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich opdringt.

Daarnaast dienen nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht te worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., punten 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). Wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar is – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische echtgenote op voorwaarde dat deze Belgische echtgenote erover kan beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde hieraan een andere uitlegging geeft –, verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, Efir, punt 34).

Het gebruik maken van het vrij verkeer vormt niet het enige aanknopingspunt met het Unierecht. In dit verband kan worden gewezen op artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dat de rechten en de plichten vaststelt die verbonden zijn aan het burgerschap van de Unie. Deze bepaling verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste “aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten” (zie HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, Mc Carthy, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, Iida, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, Kreshnik Ymeraga e.a., punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 32). De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, Grzelczyk, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, “Civis europaeus sum: van grensoverschrijdende aanknopingspunt naar status van burger van de Unie”, *SEW* 2012, 2-13.). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander die een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttige effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (cf. HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punten 65 en 66), zijn er omstandigheden denkbaar waarin een statische Belg bij een automatische verblijfsweigering ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden genegeerd (N. CAMBIEN, “Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?” in D. VANHEULE (ed.), *Migratie en Migrantenrecht* 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit, Brugge, Die Keure, 2015, 15). Het komt de Raad niet toe om zich uit te spreken of een dergelijke afhankelijkheidsverhouding in casu aan de orde is, doch er kan wel worden vastgesteld dat dergelijke situaties zich kunnen voordoen en dat de gemachtigde, door bij de beslissing tot weigering van verblijf uit te gaan van een strikte lezing van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij principieel geen rekening wordt gehouden met de inkomsten van de derdelander, hiervoor geen aandacht heeft gehad.

In dit verband moet ook worden gewezen op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3), is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, in de zin dat hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie infra) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttige effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13).

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

Ten slotte wordt er op gewezen dat de wetgever met het instellen van de inkomensvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet “*beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid*” (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.64.8). Hierbij kan er op worden gewezen dat het inkomen van de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, § 1 van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 iuncto artikel 34, § 1 van het koninklijk besluit houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 11 juli 2002 blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon gaat samenwonen met een derdelander – echtgenoot of samenwonende partner – en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op (equivalent) leefloon, de toekenning van het leefloon aan de Belg zal worden stopgezet, zodat die Belg niet meer ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering worden gebracht van het bedrag waarop betrokkenen recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds kan worden geëvalueerd door de verwerende partij, dit gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan, waarbij dit in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet zo nodig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan worden herinnerd dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de echtgenoot van de Belgische gezinshereniger uit tewerkstelling genereert op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “*beschikt*” uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoekende partij, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “*beschikken*” wordt gehanteerd, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Aldus concludeerde de gemachtigde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van de verzoekende partij om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.7. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen in het eerste middel en de overige aangevoerde middelen behoeven dan ook geen verder onderzoek.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij betekenen zonder eerst op een rechtsgeldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES